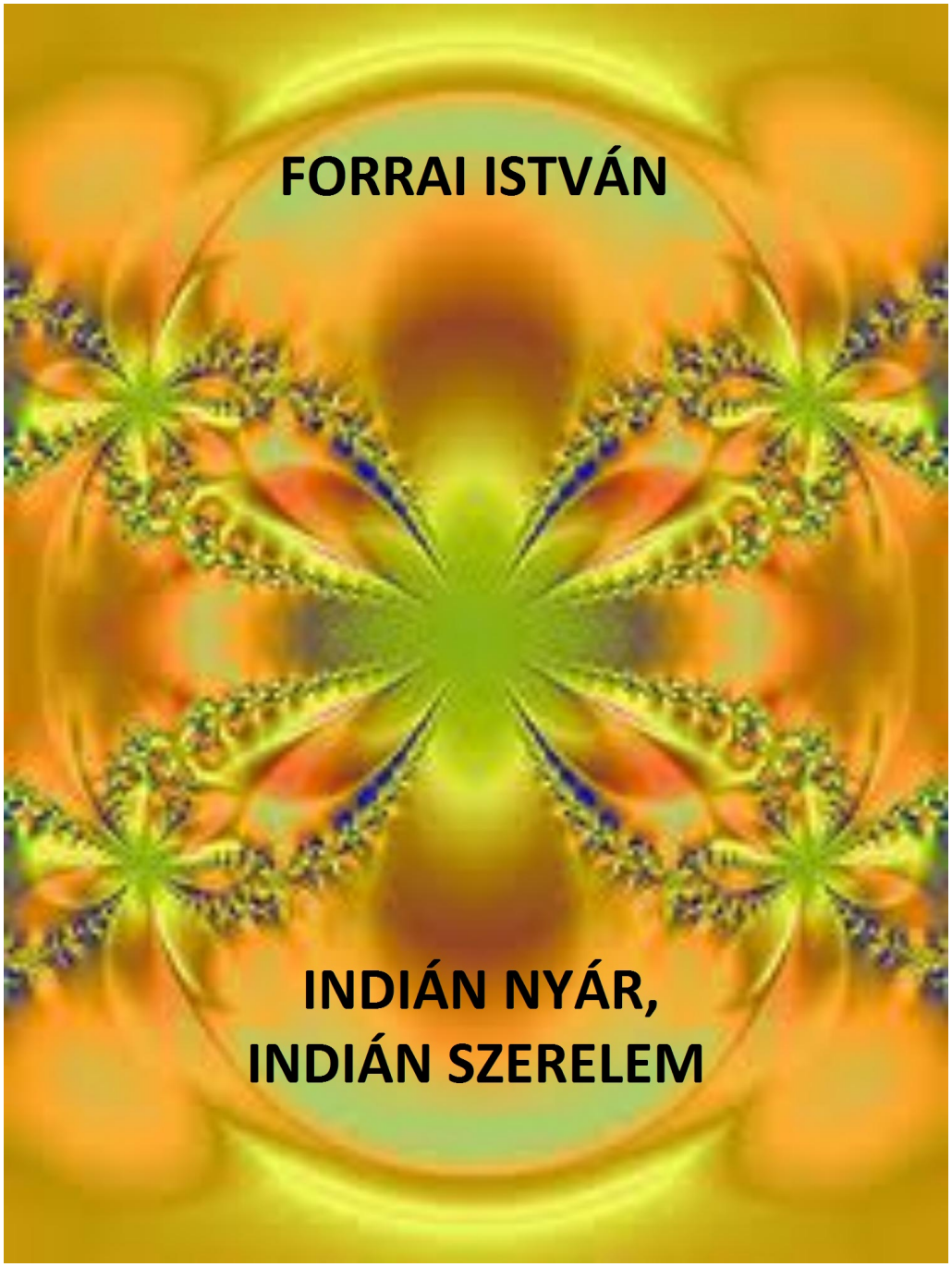

FORRAI ISTVÁN

INDIÁN NYÁR, INDIÁN SZERELEM

Indián nyár, indián szerelem

Vidám kalandok

Forrai István

Publio Kiadó

2012

Minden jog fenntartva!

Tartalomjegyzék

Indián nyár, indián szerelem1

Vidám kalandok1

Egy kis világban1

A nagyvilág2

Lelépés a ktonatiszti pályáról4

A szerelmes vadkan6

A szemtelen szellem8

Tüzes démon, vagy tüzes víz9

Egy orrtörés és előzményei11

Csöpi a vadonban14

Egy paranormális törés esete.....18

Egy kis-világban

Miután az első indián történetet elolvastam, azonnal eldöntöttem, hogy indián leszek, természetesen amerikai,

mert azt nem is tudtam akkor, hogy léteznek indiai indiánok is. Vajon ez miért is nem sikerült, vagy mennyire sikerült ez villant az agyamba most, az indián nyaram beköszöntével.

Átlapoztam egy kicsit az életemen, lássam mit tettem meg és mit nem ezen cél elérése érdekében, mert bevallom töredelmesen, hogy a mai napig se vesztettem szem elől ezen döntésemet.

Annak idején elhatározásomat gyors tett követte, íjat és nyilat készítettem magamnak, mert ugyebár egy indiánnak olyan fontos ez, mint a nőnek a nőiesség és férfinak a férfiasság.

Miután elkészültem vele, természetesen a célba lövést kellett gyakorolni, mindaddig míg legalább Robin Hoodnak a teljesítményét elérem. Mivel nádszálak nem nőttek a kertben, eldöntöttem, hogy anyám szépen sorakozó maghagymái lesznek a célpontok. Az első edzés olyan jól sikerült, hogy rövid időn belül már csak a hagymaszárcsonkok meredeztek az ég felé.

Ezt látva, vérszemet kaptam és eldöntöttem, hogy mozgó célpont után nézek és választásom egy kendermagos kakasra esett. Ezzel követtem el az első nagy hibát, amiért most itt írogatok és nem bölényt kergetek a prérin.

Célba vettem a kakast, nem a fejére céloztam, de azt találtam el, lett aztán erre rikácsolás, jajveszékelés, pofoncsattanás, nyíl és íjtörés és egy időre rezervátumba kerültem, de büszkén viselkedtem akár az indiánok a kínzócölöpön, igaz titokban sírtam, de akkor csak a Nagy Szellem látott. A hagymákért csak másnap ásta ki újra anyám

a csatabárdot és megtiltott mindenféle lövőszerszámot a ház körül.

Nőttem, nődögéltem, természetesen ez az eset nem akadályozott meg abban, hogy tovább álmodozzak, de akadt más komoly gondom, mégpedig az orrom alatt, meg más intimebb helyeken serkenő szőrszálak formájában. Ezek voltak férfiasságom első jelei, no meg a foltocskák az ágyhuzaton. A foltokra gyorsan találtam megoldást, hisz az embernél mindig akad egy zsebkendő, orrtörlésre, de ugyanúgy leendő gyerekei sokaságát is belebugyolálhatja, mert szárazon ugyanazt a látszatot keltik, a szennyest meg szagolgatni nemigen szokás.

A szőrökkel viszont nem boldogultam, pedig tudtam, hogy meg kell tőlük szabaduljak, mert ekkora kiolvastam már „A nagy indiánkönyvet „ is és annyira kiművelődtem, hogy tudtam az indiánok szőrtelenek, legalábbis sosem kell borotválkozzanak.

Megpróbáltam kitépegetni pihéimet titokban anyám szemöldökcsipeszével, az orrom alatt kezdtem, mert azt iskolai tapasztalatból tudtam, hogy a fül mellett érzékenyebb az ember bőre. Hamar rájöttem azonban, hogy mindenhol ugyanaz a helyzet, sőt amikor az első szőrszálat kitéptem testem egyik rejtettebb részéről, akkor megértettem annak a vicces kérdésnek is a poénjét, hogy mi az összefüggés a könnycsepp és az ember intimebb testrészén növő szőrszálak között.

Könnyezve hagytam fel ily fajta szőrtelenítési kísérletemmel és eldöntöttem, hogy szégyen ide vagy oda, apám borotváját fogom használni. Akkoriban a borotva az

volt aminek nevezték, hosszú bőrszíjon kellett kiélezni, utána meg nagyon finoman kezelni, ha nem akart fül vagy orr nélkül maradni az ember. Előkészítettem tehát a műszert, bepamacsoltam magam alul-felül és nekiláttam a műveletnek. Az arcomon jól sikerült, kevés helyen vérzett, erre meg ott volt a timsó és az újságpapír darabkák, ezt a technikát használta családom minden férfi tagja. Amikor rátértem az alsó fejem borotválására ráébredtem, hogy itt nem olyan egyszerű a helyzet, mert az a rusnya bőr nem akart kifeszülni, a golyóbisaimra próbáltam feszíteni, de azok állandóan elmozdultak.

Így kínlódtam, amikor aztán megtörtént az, amitől majdnem az utolsó mohikán lettem.